

**နှစ်တစ်သောင်းအလွန်မှ
အိမ်ပြန်ခရီး**

(Chapter 85 - 98)

စာစဉ် - ၇

စာရေးဆရာ

ဒန်နိုယယ် PK

အပိုင်း - ၈၅

" ဒီ ဒီကောင်မလေး...သူမကိုယ်သူမ သတ်သေမလို့တော့မဟုတ်ပါဘူး နော်...."

ဝေဖန်း က စိုးရိမ်တကြီး ပြောလိုက်သည်။

" ကျွန်မ သူ့နောက်လိုက်သွားလိုက်မယ်....."

ကျိုးဆုချင် က ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လိုက်ပြီး ကျိုးချန်းရှု နောက်သို့ လိုက်သွားရန် ပြင်လိုက်စဉ်တွင် ကျန်းရှန် က ကျိုးဆုချင် ၏ လက်ကလေးအား လှမ်းဆွဲကာ တားလိုက်သည်။

" စိတ်မပူပါနဲ့..၊ သူ့ကို တစ်ယောက်တည်း ပေးနေလိုက်ပါ..."

" ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီလို ကိစ္စတွေ ဖြစ်လာတာလဲ..."

ကျိုးဟူချန်း က ဆိုဖာထက်သို့ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ထိုင်ချလိုက်ပြီး သက်ပြင်းတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်၏။ ချူယုဝေ မှာလည်း ကျိုးဟူချန်း အနားတွင် မခို့တရုံလေး ရပ်နေရှာလေသည်။ ဝေဖန်း မှာလည်း ယခုအချိန်တွင် တဖြည်းဖြည်း နှင့် သူမ၏ ဒေါသများ လွင့်စင် လျော့ပါးသွားကြပြီ ဖြစ်ရာ သတိပြန်ဝင်လာပြီလည်း ဖြစ်၏။ သို့သော် သူမ ၏ ရင်ထဲတွင်မူကား အနည်းငယ် စိတ်ပူပန်နေဆဲပင် ရှိသေးလေသည်။

" ကျန်းရှန်...၊ နင် ဒီနေ့ လုပ်လိုက်တာက နည်းနည်းတော့ လွန်တယ်လို့ ပြောရမယ်...၊ နင် ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကို ရိုက်လိုက်တာလဲ...၊ သူတို့ လုမိသားစုက ဒီနေ့ ကိစ္စကို သေချာပေါက် ဒီအတိုင်းထားမှာ မဟုတ်ဘူး...."

" နောက်ပြီး ငါတို့လို စီးပွားရေးလုပ်တဲ့ သူတွေက အစိုးရပိုင်းက အရာရှိတွေကို ဆန့်ကျင်လို့ မရဘူးလေ..."

ဝေဖန်း က ကျန်းရှန် အား ဆူပူကြိမ်းမောင်းလိုက်သော်လည်း သူမ၏ အသံတို့က ယခင်ကထက် ပို၍ သိသာစွာ နူးညံ့နေလေသည်။ ကျန်းရှန် မှာ ရူးနေသည့်တိုင် သူမ၏ သမီး အား ကာကွယ်ပေးခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

" ကိစ္စမရှိပါဘူး..."

ကျန်းရှန် က ပြုံးလိုက်ပြီး ပြောသည်။

" လုမိသားစုက သူတို့ကိုယ်သူတို့ ဘာထင်နေလဲ မသိဘူး..၊ ကျွန်တော်သာ သူတို့ ကိုသတ်ချင်ရင် စကားတစ်ခွန်းပြောလိုက်ရုံနဲ့ လင်းကျိုးကနေ ထာဝရ ပျောက်ကွယ်သွားအောင် လုပ်ပစ်လိုက်လို့ရတယ်..."

" ဦးလေး..နဲ့ အန်တီ တို့ အရမ်းကြီး စိတ်မပူကြပါနဲ့...၊ ကျွန်တော်က အရင်တုန်းက ကျန်းရှန် မဟုတ်တော့ပါဘူး..."

" ဆုချင် က ကျွန်တော့် မိန်းမ ဖြစ်လာပြီ ဆိုမှတော့ ကျွန်တော် က ကျိုးမိသားစု တစ်ခုလုံးကို အဆုံးထိ ကာကွယ်ပေးသွားမှာပါ..၊ အန်တီတို့ တစ်သက်လုံး အေးအေးချမ်းချမ်းနဲ့ နေသွားစေရမယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်..၊ နောက်ဆိုရင် လင်းကျိုး တစ်မြို့လုံးမှာ ကျိုးမိသားစုကို ဆန့်ကျင်ရဲတဲ့သူ မရှိစေရအောင်ကို လုပ်ပေးပါ့မယ်..."

" ကျန်းရှန်....၊ မင်းကိုယ်မင်း အမွှမ်းတင်ပြီး လျှောက်ကြွားနေတာတွေ ရပ်လိုက်တော့..."

ကျိုးဟူချန်း ၏ ကျန်းရှန် အား ကြည့်ကာ ခါးသက်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။ သူက လုမိသားစု ဖက်မှ ၎င်းတို့ ကျိုးမိသားစု အား မည်သို့သော လျော်ကြေးမျိုးကို တောင်းမည်ကို သေသေချာချာ မသိသော်လည်း ထိုကိစ္စ

မှာ သာမန် ပေါ့သေးသေး ကိစ္စတစ်ခုမဟုတ်ကြောင်း သိထားသည်။ ယခုမှ တော့ မထူးတော့ပြီ ။ ရောက်လာမည့် ကံကြမ္မာ အား ရင်ဆိုင်ရတော့မည် ဖြစ်၏။ ကျိုးဟူချန်း က စိုးရိမ်တကြီး ပြောသည်။

" မင်း အသက်က ငယ်တော့တာလည်း မဟုတ်ဘူး..၊ အခုထိ စိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်နေတုန်း..၊ ကိစ္စကြီးတစ်ခုကို အောင်မြင်ချင်ရင် စိတ်ရှည်ရမယ်ဆိုတာ မင်း သိထားသင့်တယ်...."

" လူထန်းဖန် က အဲလိုမျိုး ရွံစရာကောင်းတဲ့ အမှိုက်ကောင်ဆိုရင်တောင် ငါတို့က ဒီ လက်ထပ်ပွဲ ကိစ္စကို ငြင်းပယ်လိုက်လို့ ရနေတာပဲ..၊ မင်းက ဘာ လို့ သူတို့ကို သွားရိုက်ရတာလဲ..၊ ဘာလဲ..မင်းက ငါ့ကိုများ သတ်ချင်နေတာ လား...ဟမ့်...."

" ဟုတ်သားပဲ.... ၊ ရှင် ဒီတစ်ခေါက်လုပ်လိုက်တဲ့ ကိစ္စက တော်တော် လေး ပြသနာကြီးတယ်..၊ ဦးလေး နဲ့ အန်တီတို့တော့ ဒီတစ်ခေါက် ရှင့် ကြောင့် ဒုက္ခရောက်ကြတော့မယ်...."

ချူယုဝေ က အထင်သေးစွာ ဝင်ပြောသည်။

" အာ....."

ကျန်းရှန် တစ်ယောက် သူ့ ယောက္ခမများ၏ စကားကို ကြားလျှင် ခေါင်း ယမ်းလိုက်ကာ ခါးသက်စွာ ပြုံးလိုက်မိသည်။သူ၏ ပုံစံမှာ အံ့အားသင့်ဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် အခြားလူတစ်ယောက်သဖွယ် ပြောင်းလဲသွားသည် ဖြစ်လေရာ သူ့ ယောက္ခမ များက ထိုအချက်အား လက်ခံနိုင်ရန် ခက်ခဲနေ ဆဲဖြစ်နေကြသည်မှာ မထူးဆန်းလှပေ။

" ရှင် ခုနတုန်းက ကျင်းဂွမ်ရှား က ရှင့်ကို ဧကရာဇ် စံအိမ် က နံပါတ်တစ် အိမ်တော်ကို လက်ဆောင်ပေးခဲ့တယ်လို့ ပြောလိုက်သလားလို့....."

ချူယုဝေ က မေးလိုက်သည်။ ကျန်းရှန် ၏ နားလည်ရခက်သည့် ပုံစံအား ကြည့်ကာ ကျိုးဟူချန်းတစ်ယောက် ပို၍ပင် ဒေါသထွက်လာတော့သည်။ သူက ကျန်းရှန် အား လူလိမ်လူညာ တစ်ဦးသဖွယ် အထင်သေးစွာ ကြည့်လိုက်သည်။

" ဟုတ်တယ်လေ.."

ကျန်းရှန် က ခေါင်းငြိမ့်ကာ ပြန်ဖြေလိုက်၏။

" ဧကရာဇ် စံအိမ် ရဲ့ နံပါတ် တစ် အိမ်တော် က စပြီး တည်ဆောက်ခဲ့တုန်းက ယွမ် 30 မီလီယံ အထိ ကုန်ကျစားရိတ်ရှိခဲ့ပြီး နောက် နှစ်နည်းနည်း ကြာပြီးတဲ့နောက်မှာတော့ စံအိမ် ရဲ့ ဈေးနှုန်းက မိုးထိုးနေအောင် ထောင်တက်သွားခဲ့တာ...၊ အခုဆိုရင် ဧကရာဇ် စံအိမ် ရဲ့ တန်ဖိုးက ယွမ် 50 မီလီယံ ဒါမှမဟုတ် 100 မီလီယံလောက်ထိတောင် ရှိနေပြီလား မသိဘူး....."

ဤတစ်ကြိမ်တွင်တော့ ချူယုဝေ က သူမ၏ သိချင်စိတ်ကို ဆက်လက် ချုပ်တည်းမထားနိုင်တော့ပဲ အထင်သေးသည်၌ လေသံမျိုးနှင့် မေးလိုက်တော့သည်။

" နောက်ပြီး ထပ်ပြောရမယ်ဆိုရင်...ကျင်းဂွမ်ရှား ရဲ့ စံအိမ်တွေက သာမန် လူတွေ အတွက်မဟုတ်ဘူးလို့ အဓိပ္ပါယ်ရတယ်.. ၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျင်းဂွမ်ရှား က အဲ့ဒီ စံအိမ်တွေကို သူ့ရဲ့ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းဖက်တွေ ၊ အစိုးရ အရာရှိကြီးတွေအတွက် အနားယူဖို့ ဆိုပြီး သီးသန့် သတ်မှတ်ထားခဲ့လို့ပဲ...၊ အဲ့တာကြောင့် အဲ့ စံအိမ်က ရှင့်လက်ထဲ ဘယ်လို ရောက်နေတာလဲဆိုတာ သိချင်မိတယ်..."

ချူယုဝေ ၏ စကားအား ကြားလျှင် ကျန်းရှန် က ကူရာကယ်ရာကင်းမဲ့စွာ သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။ အဲကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အရင်ကလည်း ချင်

အာ က ပြောခဲ့ပြီးသား မဟုတ်ဘူးလား..။ ငါ က သရဲဘုရင် တစ်ကောင်ကို ဖမ်းဆီးနှိမ်နှင်းပေးခဲ့လို့ ကျင်းဂွမ်ရှား က ငါ့ကို အဲဒီ စံအိမ် ကို လက်ဆောင် ပေးထားတာပါဆိုမှ...။ မင်းတို့ကမှ ငါ့ပြောတာကို မယုံကြတာ..။ ထား လိုက်ပါတော့..။ ငါလည်း ဒီထက်ပိုပြီး ဘာမှ ထပ်မပြောချင်တော့ဘူး...။ ကျန်းရှန် တစ်ယောက် စိတ်ထဲမှ တွေးနေမိသည်။ ဘာစကားမှ ပြန်မပြော သည့် ကျန်းရှန် အား ကြည့်ကာ ကျိုးဟူချန်းမှာလည်း အလွန်ဒေါသထွက် လာတော့လေသည်။ သူက ကျန်းရှန် အား ယခုထက်ပို၍ သူ့နေရာသူ သိ လာစေချင်မိလေသည်။ ထို့ကြောင့် ဘာကိုမျှ ဂရုမစိုက်တော့ပဲ ပြောလိုက် တော့သည်။

" အဲတာဆိုလည်း မင်းပြောနေတဲ့ အဲဒီ စံအိမ်ဆီကို တစ်ချက်လောက် သွားကြည့်ကြစို့လား..။ ဘယ်လိုလဲ..."

" အဲအကြံကောင်းတယ်..။ ကျွန်မလည်း ဧကရာဇ် စံအိမ် ရဲ့ နံပါတ်တစ် အိမ်တော် ကို တစ်ခေါက်လောက် တော့ ရောက်ဖူးချင်နေတာ...."

ချူယုဝေ က အဓိပ္ပါယ်ယ် ပါသည့် အပြုံးမျိုးကို ပြုံးကာ ပြောလာ သည်။

" ထားလိုက်တော့..။ ထားလိုက်တော့..။ ကျန်းရှန် က ဒီနေ့ ချန်းရှု ရဲ့ ကိစ္စ အတွက် ဒီလိုမျိုး လျှောက်ပြောနေတာ..။ သူ့ကို အနေခက်အောင် လုပ်မနေ ကြနဲ့တော့..."

ယနေ့တွင် ဝေဖန်း သည် ကျန်းရှန် အပေါ်၌ အမြင်ကောင်းအချို့ ရှိနေ လေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျန်းရှန် အခက်မတွေ့စေရန် ကြားမှ ဝင်ရောက် ကူညီ ပြောပေးလိုက်သည်။ ချူယုဝေ မှာလည်း ထိုစကားအား ကြားလျှင် အေးစက်စွာ ရယ်မောလိုက်သည်။ သူမ၏ စိတ်ထဲတွင်လည်း ဤ ကျန်းရှန် က ဝေဖန်း ဝင်ရောက်ပြောဆိုလိုက်သည့် စကားအား အခွင့်အရေးတစ်ခု

အဖြစ် ဆုပ်ကိုင် အသုံးချကာ ဧကရာဇ် စံအိမ်သို့ သွားကြည့်မည့် ကိစ္စအား သေချာပေါက် ငြင်းပယ်လိမ့်မည်ဟု တွေးလိုက်မိ၏။ သို့သော် ကျန်းရှန် က အံ့အားသင့်စရာကောင်းလောက်အောင် သဘောတူလိုက်မည်ဟု ထင်မှတ် မထားခဲ့ချေ။

ကျန်းရှန် က ဧကရာဇ် စံအိမ်အားသွားကြည့်ရန် သဘောတူကြောင်း ပြောလိုက်သည်တွင် ကျိုးဆုချင် မှလွဲ၍ ကျန်သည့် လူများအားလုံးမှာ ကျန်း ရှန် အား အံ့အားသင့်စွာ ကြက်သေသေလျက် ကြည့်နေကြတော့သည်။ ၎င်း တို့စိတ်ထဲတွင်လည်း ကျန်းရှန် အား အရူးတစ်ယောက်ဟုသာ သတ်မှတ် လိုက်ကြတော့သည်။ ကျိုးဟူချန်း မှာလည်း သူ့ပါးကို သူ ပြန်ရိုက်ချင်စိတ် များ တဖွားဖွား ပေါက်ပေါက်နေတော့သည်။ သူ့အနေဖြင့် ဤ အရူးကောင် နှင့် အတူ ဧကရာဇ် စံအိမ်အား သွားကြည့်ရမည့် ကိစ္စမှာ သေချာပေါက် အချည်းနှီးဖြစ်မည့် ခရီးတစ်ခုဖြစ်လိမ့်မည်ဆိုသည့် အကြောင်းကို ကောင်း စွာ သိရှိထားသည် မဟုတ်ပါလား။ ဝေဖန်း မှာလည်း ကျန်းရှန် အား ကြည့် ကာ အနည်းငယ် စိုးရိမ်သွားမိလေသည်။ ကြည့်ရသည်မှာ ကျန်းရှန် ၏ စိတ်အခြေအနေမှာ အဆိုးဆုံး သို့ ရောက်ရှိသွားပုံရပြီး သူမ၏ စိတ်ထဲတွင် ကျန်းရှန်မှာ ဤ အခြေအနေသို့ ရောက်သည့်တိုင် ဆက်လက် ရူးမိုက်နေ သေးသည်ဟုလည်း တွေးနေမိလေသည်။

" သွားစို့...၊ သွားစို့...၊ မြန်မြန်လေး သွားကြည့်ကြရအောင်..."

ချူယုဝေ ၏ မျက်လုံးအစုံတို့မှာလည်း ဝင်းလက်တောက်ပသွားကြ တော့သည်။ သူမ က ကျန်းရှန် အား ဘယ်တုန်းကမှ ကြည့်လို့ မရခဲ့ပေ။ ထို့ ကြောင့် ယခုတစ်ခေါက်တွင် ကျန်းရှန်တစ်ယောက် ကောင်းကောင်းကြီး အရှက်ကွဲတော့မည်ကို ကြိုတင်မြင်ယောင်ကာ အပျော်ကြီး ပျော်နေလေ တော့သည်။ ချူယုဝေ က ထိုသို့ ပြောလိုက်ပြီး ဝေဖန်း နှင့် ကျိုးဆုချင် တို့

အား လက်တစ်ဖက်စီ တွင် ဆွဲကာ တံခါးပေါက်ရှိရာသို့ လျှင်မြန်စွာ ထွက်သွားလေတော့၏။ ကျိုးဟူချန်း မှာလည်း သက်ပြင်းချလိုက်ကာ ချူယုဝေ တို့နောက်သို့ လိုက်ပါသွားတော့သည်။ သူက ကျန်းရှန် အနီးသို့ ရောက်သည်တွင် ကျန်းရှန် အား တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး ခေါင်းယမ်းလိုက်ကာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ထွက်သွားလိုက်သည်။

ရေကန်သာ စံအိမ် နှင့် ဧကရာဇ် စံအိမ်တို့မှာ လွန်စွာ မကွာဝေးလှပေ။ ကျန်းရှန် က ဝမ်းဟူ ပန်းခြံအား ဖြတ်ကာ အေးအေးဆေးဆေး ပုံစံမျိုးနှင့် လမ်းလျှောက်လိုက်ပါသွားလိုက်သည်။ သူ၏ ပုံစံက ပျော်ပွဲစား ထွက်နေသလားဟုပင် ထင်မှတ်ရလေသည်။ မကြာခင်မှာပင် ကျန်းရှန် တို့ လူစုမှာ ခြင်္သေ့ တောင်ထိပ်တွင် တည်ရှိသည့် ဧကရာဇ် စံအိမ် ၏ နံပါတ် တစ် အိမ်တော် အဝင်ဝ သို့ ခြေချမိလိုက်ကြသည်။ ကျိုးဟူချန်း ၊ ဝေဖန်း နှင့် ချူယုဝေတို့မှာ ဧကရာဇ် စံအိမ် တံခါးဝ၌ ရပ်ကာ ဝမ်းဟူ ပန်းခြံထဲရှိ ပန်းပွင့်လွှာ ရေကန် ၏ အလှအပအား ရင်သပ်ရှုမောစွာ ခံစားနေကြလေသည်။

" ဒီစံအိမ်က ခြင်္သေ့ တောင် ထိပ်မှာ ဆောက်ထားတာ အရမ်းမိုက်တာပဲ...၊ နေရာကလည်း ရှုခင်းတွေကြည့်လို့ အရမ်းကောင်းတယ်..၊ ဒီနေရာကနေ လင်းကျိုးမြို့ရဲ့ အလှအပကိုခံစားရတာ မိုက်လိုက်တာ..."

ကျိုးဟူချန်း ကမူ ကျန်းရှန် အား တစ်ချက်လေးပင် လှည့်မကြည့်ချေ။ သူက ကျန်းရှန်အပေါ် မျှော်လင့်ချက် ကြီးကြီးမားမား မထားထားပေ။ ထို့ကြောင့် သက်ပြင်းချကာ လင်းကျိုးမြို့အား ရပ်ကြည့်နေတော့သည်။

" အင်း..၊ ဟုတ်တယ်..၊ ဒီ စံအိမ်က အရမ်းနာမည်ကြီးတယ်လေ...၊ ရှင့်မှာ ဒီစံအိမ်ကို ဝယ်နိုင်လောက်တဲ့ ပိုက်ဆံ ပမာဏ ရှိနေရင်တောင် ဒီစံအိမ်ကို ဝယ်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး..၊ ဒီ စံအိမ်မှာ နေနိုင်ဖို့ဆိုတာ ချမ်းသာနေရုံနဲ့ မဖြစ်သေးဘူး ရှင့်....၊ ရာထူး ဂုဏ်အရှိန်အဝါ ကလည်း ကြီးကျယ်မြင့်မားနေဖို့

လည်း လိုသေးတယ်.."

ဝေဖန်း က ခေါင်းယမ်းလိုက်ပြီး သက်ပြင်းတစ်ချက်ချ ကာ ပြောလိုက်သည်။ ဤ စံအိမ်၏ တန်ဖိုးမှာ သူမတို့ ဆယ်နှစ်တာမျှ ခက်ခက်ခဲခဲ ကြိုးစားရုန်းကန် ကာ တည်ထောင်လာခဲ့သည့်ကျိုးမိသားစု ဆေးဝါးကုမ္ပဏီ ၏ ပိုင်ဆိုင်မှု နှင့် ညီမျှလေသည်။ ကျိုးမိသားစု အနေဖြင့် ဤသို့သော စံအိမ်ကြီးကို ဝယ်ယူနိုင်ရန်ဆိုသည်မှာ အဘယ်သို့ ဖြစ်နိုင်မည်နည်း။

" ကျင်းဂွမ်ရှား ကတော့ လင်းကျိုးရဲ့ အချမ်းသာဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်လို့ မပြောရဘူး...၊ ဒီ စံအိမ်ကို တည်ဆောက်ခဲ့တဲ့ အချိန်ကစပြီး ဂေါင်ကျိုး လုပ်ငန်းစုရဲ့ စီးပွားရေးက ဒီ အနီးအနားတစ်ဝိုက်မှာရှိတဲ့ နယ်မြေတွေမှာ ချက်ချင်းဆိုသလို တိုးတက်လာခဲ့တာ..၊ အခုဆိုရင် ဒီ စံအိမ်ရဲ့ တန်ဖိုးက တစ်စတုရန်းမီတာ အကျယ်အဝန်းအတွက်တင်ကို ယွမ် 5000 ကျော်အထိ ရှိနေပြီ..."

ချူယုဝေ က သက်ပြင်းချကာ ပြောလိုက်သည်။

" ဒီနှစ်ဆိုရင်..ကျင်းဂွမ်ရှားက နောက်ထပ် ကျွန်း သုံးခုကိုတောင် ထပ်ပြီး ပိုင်ဆိုင်သွားပြီ ၊ အခုဆို ဒီ စံအိမ်ရဲ့ တန်ဖိုးက တစ်ဘီလီယံ လောက်တောင် ရှိနေမလား မပြောတတ်ဘူး.. ၊ အရင်နှစ်တွေထက် တစ်စတုရန်းမီတာ အကျယ်အဝန်းကို ယွမ် 4000 ထပ်တိုးသွားပြီလေ....၊ နောက်ဆိုရင် အိမ်ခြံမြေဈေးကွက် ရဲ့ တန်ဖိုးက ရူးချင်စရာကောင်းလောက်အောင်အထိ မြင့်တက်သွားမယ်လို့ ထင်တာပဲ..."

" အင်း...၊ ချူယုဝေ က မိန်းကလေးတစ်ယောက်သာ ဆိုတာ..၊ သူမရဲ့ အမျှော်အမြင် နဲ့ ဗဟုသုတ က ကျန်းရှန် ထက်တောင် ပိုပြီး များတာပဲ..."

" အမ်..၊ ငါ ရူးသွားပြီလား..၊ ကျန်းရှန် က ဘယ်လိုပဲ ကြည့်ကြည့် အရူးတစ်ယောက်ပဲဟာကို...၊ ချူယုဝေ နဲ့ ယှဉ်နို်င်စရာလားဟ...."

ကျိုးဟူချန်း တစ်ယောက် ထိုသို့တွေးလိုက်ကာ ခေါင်းတစ်ချက် ငြိမ်
လိုက်၏။ သူက ဤတစ်ခေါက်ကိစ္စတွင် ခံစားချက်ကောင်းများ ရှိမနေပေ။
ထို့ကြောင့် ကျန်းရှန် အားသာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် နှင့် ရပ်ကြည့်နေလိုက်
သည်။ ထိုအခိုက်တွင် ချူယုဝေ က ကျန်းရှန် အား ကြည့်ကာ လှောင်ပြောင်
ပြောဆိုလိုက်သည်။

" ကဲ..ကဲ..၊ ကျွန်မတို့ရဲ့ သူဌေးကြီးလည်း ရောက်နေပြီဆိုတော့ စံအိမ်
တံခါးကို မြန်မြန်လေး ဖွင့်ပါတော့...၊ အထဲကို ဝင်ကြည့်ချင်လှပြီ..."

ကျန်းရှန် ၏ အမူအရာတို့မှာ တည်ငြိမ်နေလေသည်။ သူက သော့တွဲ
တစ်ခုအား ထုတ်ယူလိုက်ပြီး စံအိမ်တံခါးဝဆီသို့ ဖြည်းညှင်းစွာ လျှောက်
သွားလိုက်သည်။ အင်း..၊ ကျန်းရှန် ကတော့ လုံးဝကို ရူးသွားပြီပဲ..၊ အခုချိန်
အထိ ရောက်နေတာတောင် အလျော့မပေးနိုင်သေးဘူးဆိုတော့ သူ့ ရောဂါ
က ကုသဖို့တောင် ဆေးမမှီတော့ဘူးထင်တယ်...။ ကျန်းရှန် လုပ်နေသည့်
အမူအရာ များကို ကြည့်ကာ ကျိုးဟူချန်း နှင့် ဝေဖန်း တို့မှာ စကားပင် မ
ပြောနိုင်တော့လောက်အောင် အံ့အားသင့်နေကြတော့သည်။ သို့သော် ထို
အရာက ခဏသာ ဖြစ်ပြီး နှစ်ယောက်စလုံးမှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့်
ခေါင်းယမ်းလိုက်မိသည်။

" အမ်....၊ တံခါးသော့ အမှန် က ဘယ်တစ်ချောင်းပါလိမ့်...."

ကျန်းရှန် က သော့ခလောက်ထဲသို့ သူ၏ သော့တွဲမှ သော့တံများ တစ်
ချောင်းပြီး တစ်ချောင်းထိုးသွင်းကာ ဖွင့်နေသော်လည်း တံခါးသော့မှာ ပွင့်မ
လာပဲ ရှိနေလေသည်။ သူ က နောက်ထပ် သော့တံတစ်ချောင်းကို ထိုးသွင်း
ကာ လှည့်ဖွင့်လိုက်ပြန်သည်။ သို့သော် တံခါးမှာကား တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်
သေး။ ထိုအချင်းအရာအား ကြည့်ကာ ချူယုဝေ မှာ ကျန်းရှန် ၏ အရူးတစ်
ယောက်သဖွယ်လုပ်ရပ်များအား ပြန်တွေးမိပြီး ကရုဏာအနည်းငယ်ပင်

သက်မိသွားသည်။ သူမ ကျန်းရှန် အပေါ် လုပ်လိုက်သည်မှာ လွန်များ လွန်သွားပြီလားဟုပင်တွေးနေမိ၏။ သူမ အနေဖြင့် ဤကဲ့သို့ စိတ်အခြေအနေမမှန်သည့် အရူးတစ်ယောက်ကို အဘယ်သို့ အနိုင်ကျင့် ရက်ပါမည်နည်း။ သူမက အလျှင်အမြန် လက်ခါပြကာ အော်ပြောလိုက် သည်။

" ထားလိုက်ပါ ကျန်းရှန် ရယ်..၊ ကျွန်မတို့က ရှင့်ကို စ နေကြတာပါ..၊ ပြန် ကြစို့လား.."

ကျန်းရှန် တစ်ယောက် သော့တံများ တစ်ချောင်းပြီး တစ်ချောင်းထိုး သွင်းကာ ဖွင့်ရန် ကြိုးစားနေစဉ်မှာပင် ရုတ်တရက် ဆိုသလို စံအိမ်တံခါးက အထဲမှ တစ်စုံတစ်ယောက် ဖွင့်လိုက်သဖြင့် ပွင့်လာခဲ့ပြီး တန်ကလန် အမှတ်အသားပါသည့် အဝတ်အစားကို ဝတ်ဆင်ထားသော အသက်ခပ်ကြီး ကြီး အဖိုးအို တစ်ဦး ထွက်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရတော့၏။ အဆိုပါ အဖိုး အို က အလွန် လေးစားသည့် အမူအရာမျိုးနှင့် ကျန်းရှန် အား ဦးညွှတ်ကာ ပြောလိုက်သည်။

" နောက်ဆုံးတော့ ဆရာကျန်း ရောက်လာပြီပဲ...."

" အိုး..၊ အိမ်တော်ထိန်း ရှန်း ပါလား.."

ကျန်းရှန် က ထိုအဖိုးကြီးကို မြင်လျှင် ခေါင်းတစ်ချက်ငြိမ့်လိုက်သည်။ အိမ်တော်ထိန်း ရှန်း က ကျန်းရှန် အား မြင်လျှင် ကပ်ဖားရပ်ဖား အမူအရာ မျိုးနှင့် မျက်နှာချိုသွေးကာ ပြောသည်။

" သခင်ကြီးကျင်း က ကျွန်တော့်ကို ဒီ စံအိမ် အတွက် နေ့တိုင်းသန့်ရှင်း ရေးလုပ်ပေးဖို့ ဒီကို လွှတ်လိုက်တာပါ...၊ ဆရာကျန်း ဒီစံအိမ်ကို ရောက်လာ ရင် သူကို အသိပေးဖို့လည်း မှာထားပါတယ် ခင်ဗျာ..၊ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော် သခင်ကြီး ကျင်းဆီကို ဖုန်းဆက်ပြီးတော့ ဆရာကျန်း

ရောက်လာပြီ ဖြစ်တဲ့အကြောင်း တင်ပြလိုက်ပါဦးမယ်..."

အိမ်တော်ထိန်း ရှန်း က ပြောပြောဆိုဆိုပင် သူ၏ ဖုန်းကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး ကျင်းဂွမ်ရှား ထံသို့ ဆက်သွယ်လိုက်သည်။ ထိုမြင်ကွင်းအား မြင်လျှင် ကျိုးဆုချင် မှလွဲ၍ ကျန်သည့် လူတိုင်းမှာ ကြက်သေသေသွားကြတော့သည်။ ၎င်းတို့၏ မျက်လုံးများကိုပင် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေကြတော့၏။ ချူယုဝေ ၏ ပါးစပ်မှာဆိုလျှင် အလွန်အံ့အားသင့်လွန်းသောကြောင့် ကြက်ဥတစ်လုံး ဝင်ဆန့်နိုင်လောက်သည်အထိ ပြကားသွားရတော့သည်။ ကျန်းရှန် က ကျင်းဂွမ်ရှား ၏ မျက်စိထဲတွင် အမှန်တစ်ကယ်ကြီး ဆရာကျန်း ဆိုသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်နေလေသည်။ ထိုမျှမကသေးချေ။ အနည်းဆုံး 100 မီလီယံခန့် တန်ကြေးရှိသည့် စံအိမ်တစ်ခုလုံးကိုပင် ကျန်းရှန် အား လက်ဆောင်ပေးထားသေးသည်။ ဝေဖန်း မှာလည်း အိမ်တော်ထိန်း ရှန်း ၏ စကားအား ကြားလျှင် ဒူးထောက်ကျလုမတတ် ထိတ်လန့် အံ့အားသင့်သွားကာ မေးလိုက်သည်။

" သ...သခင်ကြီး ကျင်း ဆိုတော့...၊ ဥက္ကဋ္ဌ ကျင်း...၊ ကျင်းဂွမ်ရှား ကို ပြောတာလား...."

အိမ်တော်ထိန်းရှန်း ကလည်း ပြုံးကာ ပြန်ဖြေလေသည်။

" ဟုတ်ပါတယ်..၊ လင်းကျိုး မှာ သူ့ကိုယ်သူ သခင်ကြီး ကျင်းလို့ ခေါ်ရဲတဲ့ သူဆိုလို့ သခင်ကြီး ကျင်းဂွမ်ရှား အပြင် နောက်တစ်ယောက် မရှိပါဘူး ခင်ဗျာ...."

ကျန်းရှန်၏ အမူအရာတို့က အနည်းငယ်မျှပြောင်းလဲသွားခြင်းမရှိပဲ..ကျိုးဆုချင် ၏ လက်ကလေးအား ဆွဲကာ ပြောလိုက်သည်။

" အထဲကို ဝင်ပြီး ကြည့်ကြည့်ကြလေ...၊ ကျွန်တော့်မှာ သော့ရထားတာ ကြာပြီဆိုပေမယ့် ဒီကို လာဖို့ အချိန်မရတာနဲ့ အခုမှပဲ ရောက်ဖြစ်တာ...၊

ဦးလေး နဲ့ အန်တီတို့...ကျွန်တော်တို့နဲ့ အတူလိုက်ခဲ့ကြပါ..."

ကျန်းရှန် က အားလုံးကိုဦးဆောင်ကာ စံအိမ်ထဲသို့ ခေါ်သွားလိုက်သည်။ စံအိမ်တစ်ခုလုံးမှာ တန်ဖိုးကြီး ဇိမ်ခံ ပစ္စည်းများနှင့် ပြည့်နှက်နေလေသည်။ ချူယုဝေ မှာလည်း အလွန်ပင် အံ့အားသင့် ထိတ်လန့် သွားလေသည်။ သူမ ယခင်က ကျန်းရှန် အား လှောင်ပြောင်ခဲ့သည်များကာ ယခုအခါတွင် သူမ၏ မျက်နှာအား ဖြတ်ရိုက်လိုက်သလို ခံစားနေရလေသည်။ ကျိုးဟူချန်း နှင့် ဝေဖန်း တို့မှာလည်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ကျန်းရှန် က တစ်ကယ်ကြီး ကျင်းဝှမ်းရှား ကဲ့သို့ ကြီးကျယ် မြင့်မြတ်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး နှင့် သိနေလေသည်။

" သခင်ကြီးကျင်းက ကျန်းရှန် ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် အဖိုးတန်တဲ့ စံအိမ်တစ်ခုလုံးကိုတောင် ပေးခဲ့တာလဲ..."

ကျိုးဟူချန်း မှာလည်း နောက်ဆုံးတွင် သိချင်စိတ်ကို မထိန်းနိုင်တော့ပဲ မေးလိုက်တော့သည်။

" ဒါ..ဒါကတော့ ကျွန်တော်လည်း လက်လွတ်စပယ် မပြောရဲပါဘူး ခင်ဗျာ..."

အိမ်တော်ထိန်း ရှန်း က ပြုံးကာ ဦးညွတ်လျက် ပြန်ဖြေလေသည်။ ကျိုး ဆုချင်မှာ သူမ အဖေ၏ မေးခွန်းကို ကြားလျှင် မနေနိုင်တော့ပဲ ဝင်ပြောလိုက်သည်။

" အဖေ့ကို ကျွန်မ ပြောဖူးတယ်လေ...၊ ကျန်းရှန် က ကျင်းဝှမ်းရှား ကို သရဲဖမ်းတဲ့နေရာမှာ ကူညီပေးခဲ့လို့ လို့...၊ ဒီလောက်ပြောနေတာတောင် အဖေက မယုံသေးဘူးမို့လား...."

ကျန်းရှန် တို့လူစု တောင်အောက်သို့ပြန်ရောက်လျှင် ကျိုးဟူချန်း က ဝေ

ဖန်း အား ဆွဲခေါ်လိုက်ပြီး တီးတိုးပြောဆိုလိုက်သည်။

" ကျန်းရှန် က တစ်ကယ်ကြီး နေပြန်ကောင်းသွားတာ ဖြစ်နိုင်လား..."

" သူ နေပြန်ကောင်းလာတယ်ဆိုရင်တောင်မှ ဒီလိုမျိုး ကြီးမားတဲ့ အရည်အချင်းကြီးက ရုတ်တရက် သူ့ဆီမှာ ပေါ်လာတာတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး..."

ဝေဖန်း မှာလည်း မည်သို့မျှပင် မတွေးတတ်အောင် ရှိနေရတော့သည်။ သူမကလည်း စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ ပြောလိုက်သည်။

" အိုး..ဟုတ်သားပဲ..၊ ကျန်းရှန် မှာ ကျင်းလီ လို့ခေါ်တဲ့ တက္ကသိုလ်တက်တုန်းက အတန်းဖော် တစ်ယောက် ရှိတယ်မလား..။ သူမက ကျင်းဝွမ်ရှား ရဲ့ တူမ ဆိုတော့..၊ ကျန်းရှန် က ကျင်းဝွမ်ရှား ကို ကျင်းလီ နဲ့ ပတ်သက်ပြီးများ သိနေတာများလား..."

" ဒီ လောက်အချိန်တိုအတွင်းမှာ ကျန်းရှန် က အရင်ကနဲ့မတူတော့ ပဲ တစ်ခုခုပြောင်းလဲသွားတယ်ဆိုတာ ခံစားလို့ရနေတယ်...၊ သူက 100 မီလီယံလောက် တန်ကြေးရှိတဲ့ စံအိမ်ကြီးကိုတောင် ပိုင်ဆိုင်နေတာပဲ..၊ ငါတော့ သူ့ကို ဘယ်လိုနားလည်ရမလဲဆိုတာတောင် မသိတော့ဘူး.."

ကျိုးဟူချန်း ၏ မျက်နှာထက်တွင် အလွန်ကျေနပ်နေသည့် အရိပ်အယောင်များ ထွက်ပေါ်နေလေသည်။ ယခင်က ကျန်းရှန် လုပ်ခဲ့သမျှ အရာအားလုံးကိုမေ့ထားလိုက်လျှင်တောင်မှ ဤ 100 မီလီယံ ခန့် တန်ကြေးရှိသည့် စံအိမ်ကြီးအား ပိုင်ဆိုင်နေသည့် ကျန်းရှန် အကြောင်းအား တွေးမိလျှင် အလွန်ပင် ဂုဏ်ယူဖွယ်ရာ ကောင်းလှသည် မဟုတ်ပါလား။ ရေကန်သာ စံအိမ်သို့ ပြန်ရောက်လျှင် ကျိုးဟူချန်း နှင့် ဝေဖန်း တို့သည် ၎င်းတို့၏ သမီး ကျိုးချန်းရှုမှာ ယခုထက်တိုင် အိမ်သို့ ပြန်မရောက်သေးမှန်း သိသွားကြကာ အနည်းငယ်စိတ်ပူသွားမိကြ၏။

" ဘာမှ စိတ်မပူပါနဲ့..၊ ကျွန်တော် သူနဲ့ စကားသွားပြောလိုက်ပါ့မယ်.."

ကျန်းရှန် က ရယ်မောကာ ပြောလိုက်ပြီး ရေနံသစ် အိမ်မှ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

.....

နံနက်ခင်း၏ နေရောင်ခြည်က လောကကြီးတစ်ခုလုံးထက်သို့ ထွန်းလင်းတောက်ပစွာ ဖြာကျနေလေသည်။ ကျိုးချန်းရှု က ဝမ်းဟူ ပန်းခြံထဲရှိ ခုံတန်းလေး တစ်ခုထက်တွင် ထိုင်နေလေသည်။ သူမ၏ မျက်လုံးများက မို့အစ် နီရဲနေလေရာ တစ်ညလုံး ငိုထားသည်ကို မပြောပဲ သိနိုင်၏။ သူမက ပန်းပွင့်လွှာ ရေနံကြီးအား အကြောင်းပြချက်မရှိပဲ မမှိတ်မသုန် ငေးမော စိုက်ကြည့်နေလေသည်။ သူမ ၏ လှပသည့် မျက်နှာလေးတစ်ခုလုံးမှာလည်း မျက်ရည်စီးကြောင်းများနှင့် ပြည့်နှက်နေတော့၏။

" ချန်းရှု...."

သူမ၏ နာမည်အား ခေါ်လိုက်သံကို ကြားရလျှင် ကျိုးချန်းရှု က အသံလာရာဖက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူမ မျက်နှာထက်မှ မျက်ရည်စများကို အလျှင်အမြန်သုတ်လိုက်သည်။

" အစ်ကိုကြီး...၊ အစ်ကိုကြီး လိုက်လာတာလား..."

ကျန်းရှန် က ကျိုးချန်းရှု ထိုင်နေသည့် ခုံတန်းလေး ထက်တွင် ထိုင်ချလိုက်ပြီး ဆေးလိပ်တစ်လိပ် ထုတ်သောက်လိုက်သည်။ သူ၏ မျက်နှာအနီးတစ်ဝိုက်တွင် ဆေးလိပ်ငွေများနှင့် ဖုံးလွှမ်းသွားပြီး မျက်နှာအမူအရာတို့မှာလည်း တစ်မူ ထူးခြားနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

တစ်ခဏမျှ ကြာပြီးနောက်တွင်.....။

ကျန်းရှန် က စကားစပြောလိုက်သည်။

" ငါ မင်းရဲ့ စေ့စပ်ပွဲကို ဖျက်မိတဲ့အတွက်တော့ ငါ့ကို အပြစ်မတင်ဘူး မို့လား..."

" မတင်ပါဘူး..၊ အစ်ကိုကြီး ကို ဘာလို့ အပြစ်တင်ရမှာလဲ.."

ကျိုးချန်းရှု က အလျှင်အမြန် လက်ယမ်းပြကာ ပြောလိုက်သည်။ သူမ၏ အကြည့်တို့က နူးညံ့သိမ်မွေ့နေလေသည်။

" ညီမကတောင် အစ်ကိုကြီးကို ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ..၊ အစ်ကိုကြီးသာ အဲ့ ရွံစရာ တိရိစ္ဆာန်ကောင် ရဲ့ ပုံစံအစစ်အမှန် ကို မဖော်ထုတ်ပေးခဲ့ရင် အခုချိန်လောက်ဆိုရင် ညီမ ရဲ့ ဘဝတော့ မတွေးရဲစရာ အခြေအနေတွေ ဖြစ်နေလောက်ပြီ...."

" ချန်းရှု...၊ မင်းတောင် အရွယ်ရောက်လာပြီပဲ...."

ကျန်းရှုန် က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။ သူမ ဤ ကောင်မလေး မှာ သူ့အား အထင်အမြင်လွဲသွားမည်ကို စိုးရိမ်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

" ဒါပေမယ့် အခုချိန်မှာ ညီမ ရင်ထဲမှာ စိတ်ပျက်တာရော မုန်းတီးမှုတွေ ရော ခံစားနေရတယ်..."

ကျိုးချန်းရှု က ရုတ်တရက် ငိုကြွေးလိုက်ကာ တုန်ယင်နေသည့် အသံတို့ ဖြင့်ပြောလာသည်။

" သူ...၊ သူက အစက ညီမ ကို အရမ်းချစ်တာ..၊ ညီမအပေါ်လည်း အရမ်း ကောင်းပေးတယ်..၊ ဒါပေမယ့် အဲ့တာတွေ အားလုံးက အတုအယောင် တွေ ပဲဆိုတာ ညီမ မသိခဲ့ဘူး..၊ သူ တစ်ကယ်တမ်း လိုချင်တာက ကျိုးမိသားစု ရဲ့ ပိုက်ဆံတွေ ဖြစ်နေတယ်..."

" အဲ့လို မပြောပါနဲ့..ချန်းရှု ရယ်...၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ တခြား ကောင်းတဲ့ ယောက်ျားတွေလည်း အများကြီး ရှိပါသေးတယ်...၊ နောင်တစ်ချိန်ကျရင်

မင်းကို တစ်ကယ် ချစ်တဲ့ သူတွေနဲ့ တွေ့လာပါလိမ့်မယ်လေ..."

ကျန်းရှန် က နူးညံ့စွာ ပြုံးကာ ပြောလိုက်သည်။ ကျိုးချန်းရှု က ပန်းပွင့် လွှာရေကန် အား အဓိပ္ပါယ်ကင်းမဲ့စွာ စိုက်ကြည့်လျက် ပြောလာသည်။

" အစ်ကိုကြီး ပြောတာ ဟုတ်တယ်..၊ ညီမလည်း တစ်ချိန်ကျရင် အစ်ကို ကြီးလိုမျိုး ကောင်းတဲ့ လူမျိုးနဲ့ တွေ့မှာပဲနော်...."

" အမ်...၊ ဘာလို့ ငါ့ကို ကောင်းတယ်လို့ ပြောတာလဲ..."

ကျန်းရှန် က ထူးဆန်းသလို ခံစားလိုက်ရသဖြင့် မေးလိုက်သည်။

" အစ်ကိုကြီးက ပိုက်ဆံ မရှိပေမယ့်လည်း အစ်မ အတွက် ကျောက်စိမ်း ပုတီးစေ့ လက်ကောက်တွေလည်း လုပ်ပေးတယ်..၊ နောက်ပြီး အစ်ကိုကြီးရဲ့ သွေးတွေကို ဖောက်ထုတ် ရောင်းပြီးတော့တောင် အစ်မအတွက် ပိုက်ဆံ ရအောင် လုပ်ပေးခဲ့သေးတယ်လေ..၊ နောက်ပြီး အစ်မက အစ်ကိုကြီး နဲ့ ကွာရှင်းပြီးသွားတာတောင်မှ အစ်ကိုကြီးရဲ့ ပစ္စည်းတွေ အားလုံးကို အစ်မ ကို ပေးခဲ့တယ် မဟုတ်လား..၊ အဲ့တာကြောင့် အစ်ကိုကြီးက ကောင်းတဲ့လူပဲ ပေါ့..."

ကျိုးချန်းရှု က မနာလိုစွာ ပြောလိုက်သည်။

" တစ်ချို့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေဆိုရင် အစ်ကိုကြီးကို အထူးဧည့်သည်တစ် ယောက်အဖြစ်နဲ့ ဖိတ်ကြားချင်ကြတာတောင်..၊ အစ်ကိုကြီးကတော့ အိမ်ကို ပဲ အမြဲပြန်ပြီး အစ်မ ဆုချင်အတွက် ထမင်းတွေ ဟင်းတွေလည်း ချက်ပေး တယ် ၊ အဝတ်တွေလည်း လျှော်ပေးတယ်..၊ အစ်မ ဆုချင် အချိန်ပို အလုပ်ဆင်းတဲ့ အချိန်တွေမှာလည်း ဂရုစိုက်ပေးတယ်..၊ အစ်ကိုကြီးက တစ် ကယ့်ကို ယောက်ျားကောင်း ပီသတာပဲ..."

" အရင်ဘဝတုန်းက မင်းရဲ့ အစ်မ က ငါ့အပေါ် ဘယ်လောက်ထိ

အနစ်နာခံပေးခဲ့လဲဆိုတာ မင်းမှ မသိတာ"

ကျန်းရှန် က တိတ်တခိုးသက်ပြင်းချလိုက်သည်။ သူက ကူရာကယ်ရာ ကင်းမဲ့သွားသည့်အလား ခေါင်းယမ်းလိုက်ပြီး ခါးသက်စွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

" ငါ မင်း ရဲ့ အစ်မကို လုပ်ပေးနေတာတွေက ပုံမှန်ပါပဲ..၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ မင်း ရဲ့အစ်မကလည်း ငါ့ကို အရမ်းချစ်တယ်လေ....."

" အရင်တုန်းက ညီမမှာ ကောင်လေး ရှိခဲ့တယ်ဆိုပေမယ့်..၊ အခုချိန်မှာ အစ်ကိုကြီး က အစ်မကို ချစ်သလိုမျိုး ညီမကိုလည်း နည်းနည်းလောက် ချစ်ပေးမယ် မလားဟင်..၊ ကျေးဇူးပြုပြီး တောင်းဆိုပါတယ်..."

ကျိုးချန်းရှု က ကျန်းရှန် ၏ ပုခုံးထက်တွင် မျက်နှာအပ်လိုက်ကာ သနားစဖွယ်တောင်းဆိုလိုက်သည်။
